

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce Ing. P. Ch., zastoupeného Mgr. Robertem Vladykou, advokátem se sídlem v Praze 1, Revoluční 1, proti žalovanému Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, Praha 1, Štěpánská 28, o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2005, čj. 6 Ca 20/2004 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2005, čj. 6 Ca 20/2004 – 40, byl zamítnut návrh na ustanovení zástupce žalobci a byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2003, čj. FŘ-8686/14/03. Tímto (posledně uvedeným) správním rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce (stěžovatele) proti výzvě k zaplacení pokuty v náhradní lhůtě, vydané podle zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků Finančním úřadem pro Prahu 2 dne 17. 2. 2003 pod čj. 25926/03/002965/5259/ČOI/02/14/02. Městský soud, jak vyplývá z odůvodnění tohoto usnesení, dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím (úkonem) správního orgánu, jímž by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva nebo povinnosti fyzické nebo právnické osoby. Proto je toto rozhodnutí z přezkoumání soudem podle § 40 písm. a) s. ř. s.

vyloučeno a nezbylo než podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu jako nepřípustnou odmítnout. Za této situace pak nebylo třeba žalobci k ochraně jeho práv ustanovit zástupce, neboť ani takové ustanovení by na posouzení žaloby jako nepřípustné nemohlo nic změnit.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá přezkoumání a zrušení tohoto usnesení. Stěžovatel zejména dovozuje, že výzva podle § 73 odst. 1 zákona ČNR č. 337/1992 Sb. není pouze procesním rozhodnutím, ale určuje ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. závazně povinnost žalobce. Teprve v případě jejího nesplnění může být přistoupeno k vlastnímu vymáhání nedoplatku. Navíc výzva je ve smyslu § 70 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb. úkonem, který staví běh promlčecí lhůty k vymáhání daňových nedoplatků. Od chybného zhodnocení tzv. kompetenční výluky městským soudem se dle názoru stěžovatele odvíjí i vadné rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce stěžovateli a ostatně i rozhodnutí o náhradě nákladů řízení.

Žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta a zejména poukázal na to, že jeho rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Vycházel přitom z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Otázkou, zda výzva podle § 73 odst. 1 zákona ČNR č. 337/1992 Sb. je rozhodnutím podléhajícím soudnímu přezkoumání (§ 65 s. ř. s.) se Nejvyšší správní soud již v minulosti zabýval, mj. v rozsudku ze dne 3. 11. 2004, čj. 1 Afs 22/2004 - 75¹. Zde se zevrubnějším zdůvodněním dovodil, že tato výzva neřeší ani neukládá hmotněprávní povinnost placení daně, ale svou právní podstatou je pouze upomínkou k zaplacení daňového nedoplatku. Neukládá se jí daňová povinnost, ale určuje se jí náhradní lhůta, v níž má povinný splnit povinnost již stanovenou a existující, kterou nesplnil v řádné lhůtě. Ani v této věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od tohoto právního stanoviska odchýlit.

K tomu, se zřetelem na argumentaci uvedenou v předmětné kasační stížnosti, je třeba dále uvést, že z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí soudem není podstatná samotná skutečnost, že jde o procesní úkon nezbytný k dalšímu postupu správce daně. Rovněž tak úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku ve smyslu § 70 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb. není totožný s rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.

¹ <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=5366>

Z těchto důvodů byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

Protože již soud o kasační stížnosti rozhodl, nerozhodoval již o návrhu na přiznání odkladného účinku této stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému pak nad rámec běžných výdajů náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu